

еха и земаха имъ по една рубля глоба; а ако нѣкои овчере да би преминале презъ тѣхните мѣста, то имъ земаха по двѣ агнета или по единъ овенъ. Отидохме въ селото имъ и намѣрихме нѣколко души отъ по-пжрвите. — »Я кажете ми вие, защо глобите свѣтътъ?« попитахъ азъ сжрдито. — »Ние имаме дозволеніе отъ падишахътъ, отговори единъ отъ тѣхъ. — Султанското правителство ни дава по-голѣми права, отъ колкото на райта си. Ние сме мусюлмане.« Дума слѣдъ дума, ние са скарахме и потѣгнахме единъ срѣщо други пушките си и нищовете си; но твърде скоро са увѣрихме, че татарите биле страховливи хора. Въ тая нищожна битка отъ татарите паднаха 16 души мъртви и до десетина бѣха ранени. Когато наказахме татарските »мусюлмане«, които имаха »голѣми права«, то отидохме на Стара-планина и укрѣпихме са на котленскіятъ пжтъ. Въ онова време са извѣстихме, че турските сеймене дошле на свадбата на едно бжлгарче и обезчестиле невѣстата му. Това извѣстие ни накара да мжстиме. Изъ Карнабатъ са вжрщаха нѣколко души турци, които отиваха въ сѣверна Бжлгария. Тие турци погинаха до единъ и оставиха ни 36,000 хилѣди гроша. Трѣба да ви кажа и това, че въ продълженіето на три деня ние убихме около 60 души »правовѣрни«. Слѣдъ нѣколко деня хванахме десетина души турски тжрговци, които бѣха изъ Тжрново и изъ Сливенъ; но пуснахме ги, защото повечето изъ тѣхъ бѣха стари и мирни хора. Любопитно бѣше да погледа човѣкъ на тие мохамеданци. Тие хора, които съ отчаянно звѣрство сж оскжрбляле въ мла-